

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/01470-0/2020
Érkezett:	2020. SZEPT. 02.
Melléklet:	34 db <i>u!</i>

Alkotmánybíróság

Az első fokon eljáró bíróság (Budapest Környéki Törvényszék 21.P.21.173/2016) útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK	
Polgári Kollégiuma I. fokú szakág	
Érk.:	2020-07-23 <i>u!</i>
Érk. módja: személyesen / <u>postán</u> / elektronikusan gyűjtőládában / e-mailen / faxon	
Példány: 2	Melléklet: 1+2+1 csomag
Ügyszám: 21.P.21.173/2016/75	

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv. II.20.556/2019/6. számú részítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy ismertetett indokaink alapján indítványunkat szíveskedjék teljesíteni: a Kúria ítéletének alkotmányellenességét megállapítani és azt megsemmisíteni.

Amennyiben a T. Alkotmánybíróság az indítványunknak helyt ad, kérjük, azt is rendelje el, hogy az új eljárást a Kúria másik tanácsa folytassa le. Nem vitatva az eljárt kúriai tanács szakértelmét, tudomásunk szerint családjogi tárgyú ügyek tartoznak a tanács ügyrendjébe, kérjük ezért az ügyünk kártérítési szaktanácsra szignálását.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az ügyben eljáró bíróságok és a határozatok száma:

Az elsőfokú bíróság neve és a részítélet száma: Budapest Környéki Törvényszék 21.P.21.173/2016/28.

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.625/2018/7.

A felülvizsgálati kérelmünk alapján eljáró Kúria részítéletének száma Pfv.II.20.556/2019/6.

A tényállás és a pertörténet rövid ismertetése:

I.r. és II.r. felperesek [REDACTED] óta házastársakként, korábban élettársakként közös háztartásban élnek a II. r. felperes tulajdonát képező lakásban, [REDACTED] [REDACTED] szám alatt. A társasháznak (amely 4 egységből áll) egy utcai bejárata van és ebben a társasházban üzemel II. r. felperes ügyvédi irodája is, már több mint 20 éve.

A Vám- és Pénzügyőrség Központi Bűnüldözési Parancsnoksága Kiemelt Ügyek Osztálya [REDACTED] (keresetlevél F/1 és F/4 melléklet) az I. rendű felperessel szemben házkutatást, motozást, lefoglalást rendelt el és a lakásunkon tartott házkutatást megelőzően közölték I. r. felperessel az őrizetbe vétel tényét, majd őt otthonából egyenruhás nyomozók bilincsben, a bűnösség látszatát keltve a reggeli legforgalmasabb időben megkülönböztető jelzéssel ellátott autóval vitték el.

A Vám- és Pénzügyőrség Dél-Alföldi Regionális Nyomozó Hivatala a [REDACTED] VPKBP ügyszámú jegyzőkönyve szerint (keresetlevél F/2 melléklet) [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] házkutatást fogatosított az I. rendű felperes élettársának, vagyis a II. rendű felperesnek a tulajdonát képező, [REDACTED] [REDACTED] szám alatti ingatlanában, valamint gépjárműveiben.

Az I. rendű felperes az őrizetbe vétellel szemben panasszal élt. A panaszt a Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya a [REDACTED] [REDACTED] határozatával (keresetlevél F/5 melléklet) elutasította.

A Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya a [REDACTED] [REDACTED] indítványozta (keresetlevél F/6 melléklet) az akkor őrizetben lévő I. rendű felperes előzetes letartóztatását a Be. 130. § (1) bekezdése alapján a Be. 129. § (2) bekezdés b./, c./ és d./ pontjában meghatározott okokból az elsőfokú bíróság tárgyalás előkészítése során hozandó határozatáig, de legfeljebb [REDACTED] napjáig.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság az [REDACTED] Jn.338/2007/2. számú, 2007. november 24. napján kelt végzésével (keresetlevél F/7 melléklet) az I. rendű felperes előzetes letartóztatására irányuló ügyészi indítványt elutasította. A Fővárosi Bíróság, mint másodfokú Bíróság a 27.Bnf.2315/2007/2. számú, 2007. december 11. napján kelt végzésével (keresetlevél F/8 melléklet) a PKKB fent hivatkozott számú végzését megváltoztatta és az I. rendű felperes vonatkozásában lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el az elsőfokú bíróság tárgyalás előkészítése során hozandó határozatáig.

A Vám- és Pénzügyőrség Központi Bűnüldözési Parancsnoksága Kiemelt Ügyek Osztálya szabadulási igazolása (keresetlevél F/9 melléklet) alapján az I. rendű felperest 2007. november 24. napján engedték szabadon az őrizetből.

A Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya a [REDACTED] [REDACTED] határozatával (keresetlevél F/10 melléklet) az I. rendű

felperessel szemben 2007. december 11. napján elrendelt lakhelyelhagyási tilalmat részlegesen feloldotta, egyebekben a lakhelyelhagyási tilalom feloldására irányuló kérelmet a Fővárosi Főügyészség elutasította.

Az I. rendű felperes később kérelmet terjesztett elő a lakhelyelhagyási tilalom részleges feloldására, azonban a kérelmet a Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya a [REDACTED] határozatával (keresetlevél F/11 melléklet) elutasította.

A Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya a [REDACTED] [REDACTED] határozatával (keresetlevél F/12 melléklet) az I. rendű felperessel szemben 2007. december 11. napja óta fennállt lakhelyelhagyási tilalmat megszüntette.

A lakhelyelhagyási tilalom jogellenességét az a tény is alátámasztja, hogy az azt megszüntető Fővárosi Főügyészségi határozat indokolása mindössze annyit rögzít, hogy azok az okok, amelyek a lakhelyelhagyási tilalom elrendelését szükségessé tették az I. rendű felperes vonatkozásában, jelenleg már nem állnak fenn, ezért annak megszüntetése vált indokolttá. A lakhelyelhagyási tilalmat elrendelő másodfokú bírósági végzés indokolása azt emeli ki, hogy a nyomozás kezdeti szakaszában indokolt a lakhelyelhagyási tilalom elrendelése annak érdekében, hogy a gyanúsítottak együttműködjenek, a bűncselekmény felderíthető legyen. A bírósági végzés indokolása mindössze általános megállapításokat tartalmaz, abból nem állapítható meg az sem, hogy az egyes személyek (a végzés 5 személyről szól) vonatkozásában milyen tényeket, körülményeket vett figyelembe, tehát differenciálást, érdemi kifejtést személyre lebontva nem tartalmaz. A kényszerintézkedés a 2008. május 21-i határozattal került megszüntetésre, mely időpont szintén a nyomozás kezdeti szakaszának minősül, figyelemmel arra, hogy a nyomozás az I. rendű felperessel szemben több mint 7 évvel később került megszüntetésre. Nem állapítható meg tehát az, hogy a nyomozó hatóság mely – a kényszerintézkedés elrendelésekor állítólagosan fennálló – körülménybeli változást minősített olyannak, mely a lakhelyelhagyási tilalom megszüntetését eredményezte, amiből az a következtetés vonható le, hogy az elrendelés feltételei már az alkalmazás időpontjában sem álltak fenn.

A differenciálás teljes hiányával olyan kirívóan súlyos gondatlanság volt tapasztalható az egész büntetőeljárás folyamán, amely már messze túlmutat a hatóságok részéről gyakorolható mérlegelési jogkörön.

A Fővárosi Főügyészség Kiemelt és Gazdasági Ügyek Osztálya a [REDACTED] [REDACTED] határozatával (keresetlevél F/14 melléklet) az I. rendű felperessel szemben a bűnszervezetben elkövetett, az adóbevételt különösen nagy mértékű meghaladó mértékben csökkentő adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt [REDACTED] és társai ellen a Nemzeti Adó-

és Vámhivatal Bűnügyi Főigazgatóság Központi Nyomozó Főosztályán [REDACTED] bü. számon indult bűnügyben a nyomozást a Be. 190. § (1) bekezdés c) pontjának II. fordulata alapján – mivel a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg, hogy a bűncselekményt a felperes követte el – megszüntette.

A II. rendű felperes 1993. októbere óta folyamatosan polgári jogi területen ügyvédként dolgozik és dolgozott az I. rendű felperes őrizetbe vételének időpontjában is. Az I. rendű felperes őrizetbe vétele a II. rendű felperest olyan mértékben megviselte, hogy a munkáját másfél héten (7 munkanap) keresztül nem tudta ellátni, a megbeszéléseit, munkáit kénytelen volt lemondani, mely jelentős jövedelem kiesést eredményezett. A II. rendű felperes a keresetlevélhez F/25 alatt csatolta a 2007. évi jövedelemigazolását, mely alapján 2007. évben a jövedelme 6.159.491,-Ft volt. Ebből megállapítható, hogy az II. rendű felperesnél 7 munkanapra vetítve $(6.159.491,-\text{Ft}/12 \text{ (hónap)}) = 513.290,-\text{Ft}/\text{hó} / 20 \text{ (munkanap)} = 25.564,-\text{Ft}/\text{nap} * 7 \text{ (munkanap)} = 179.651,-\text{Ft}$ 179.651,-Ft jövedelem kiesés jelentkezett.

Vagyoni kárként merült fel a büntetőeljárásban I. rendű felperes jogi képviselőjének átadott 1.000.000 Ft, amely vonatkozásában a keresetlevélhez F/26 alatt csatolásra került [REDACTED] [REDACTED] 300.000 Ft-ról szóló számlája, míg az ezt meghaladó összeg megfizetését az I. rendű felperes tanúval igazolt.

A perben az I. rendű felperes kártérítés jogcímén 1.000.000,-Ft, azaz Egymillió forint összegű ügyvédi munkadíj, valamint annak 2007. november 22. napjától (őrizetbe vétel időpontjától) járó törvényes késedelmi kamatai (Ptk. 301. § szerinti mértékű), a II. rendű felperes jövedelemkiesés jogcímén 179.651,-Ft, azaz Százhetvenkilenceezer-hatszázötvenegy forint, valamint annak 2007. november 30. napjától (az I. rendű felperes őrizetbe vételét követő 7. munkanaptól, mint munkakiesés utolsó napjától) járó törvényes késedelmi kamat egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket (I. r. alperes Legfőbb Ügyészség, II. rendű alperes Fővárosi Törvényszék, III. rendű alperes NAV).

Tekintettel arra, hogy a felperesek károsodását az alperesek együttes magatartása idézte elő, felróhatóságuk aránya nem állapítható meg, ezért az alperesek egyetemleges marasztalását kértük. Előadtuk az alperesek egyetemleges marasztalására irányuló kereseti kérelemhez kapcsolódóan, hogy a magyar büntetőeljárás szakaszai egymásra épülnek, ezért az alperesek egymásra épülő és a hibákat semmilyen vonatkozásban nem korrigáló magatartása, kirívóan jogszabálysértő jogalkalmazásuk, illetve a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése együttesen vezetett a felperesek személyiségi jogainak a sérelméhez, vagyoni és nem vagyoni káruk bekövetkezéséhez.

Előadtuk, hogy a Ptk. 360. § (1) bekezdése értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, míg a 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. Tekintettel egyrészt arra, hogy a magyar büntetőeljárás szakaszai egymásra épülnek, így az alperesek intézkedései egymástól nem

függetleníthetőek, másrészt arra, hogy az I. rendű alperes a 2015. január 05. napján kelt és 2015. január 13. napján jogerőre emelkedett határozatával szüntette meg az I. rendű felperessel szemben a nyomozást, így a felperesek vonatkozásában az 5 éves elévülési idő – valamennyi alperes tekintetében – 2015. január 13. napján kezdődött el, mivel folyamatos károkozásról van szó, így a 2016. évi keresetindításukra az elévülési határidőn belül került sor.

A fentiek irányadóak a II. rendű felperesre is, tekintettel arra a körülményre, hogy az I. rendű felperessel szemben megalapozatlanul alkalmazott kényszerintézkedésekkel összefüggésben, ahhoz kapcsolódóan érte vagyoni és nem vagyoni hátrány a keresetben részletezettek szerint.

Az első fokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 21.P.21.173/2016/28. számú részítéletében arra kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg az I. r. felperesnek vagyoni kártérítés címén 300.000,-Ft tőkét és 2015. június 17. napjától késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a felperesek vagyoni kárigényét elutasította.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a büntetőeljárás miatt felmerült védői díj megtérítésére a Be. 190. §-a alapján ügyészi szakban az ügyészség köteles, erről azonban az I. r. felperes nem kapott tájékoztatást, ezért az I. r. alperes jogellenes magatartása abban nyilvánul meg, hogy elmulasztott rendelkezni erről, az I. r. felperes pedig az igényt már nem terjesztheti elő.

Az elsőfokú bíróság az alperesek egyetemleges marasztalására nem látott alapot. álláspontja szerint nem volt olyan egységes magatartás vagy olyan különböző tevékenység II. r. és III. r. alperes esetében, amely a vagyoni kárfelelősség szempontjából jogellenesnek vagy felróhatónak minősülne és együttesen hatottak a kár bekövetkeztére. A II. r. és III. r. alperesek esetében a vagyoni kárfelelősség konjunktív feltételei közül hiányzott a jogellenesség, illetőleg a felróhatóság, ezért helytállási kötelezettségük sem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II. r. felperes vonatkozásában a károsító magatartás és a kár 2007. november 22. és 29. között valósult meg, esetében az elévülés 2007. november 30. napján kezdődött meg, így esetében az elévülés 2012. november 29-én beállt. Azt is előadta az elsőfokú bíróság, hogy a kár összegét a II. r. felperes az adóbevallás ismeretében állapíthatta meg, vagyis 2008.02.25-én, így ez a dátum képezi az elévülés kezdő időpontját, melyhez képest az 5 éves elévülési tartam 2013.02.25-én lejárt.

Az elsőfokú részítélettel szemben fellebbezést nyújtottunk be. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság részítéletének részbeni megváltoztatásával közbenső ítéleti rendelkezéssel kértük az I. rendű alperes kártérítő felelősségének megállapítását a II. rendű felperes vonatkozásában. E megváltoztató rendelkezés mellett az elsőfokú bíróság részítélete keresetnek helyt adó rendelkezéseit helybenhagyni kértük, azzal, hogy az I. rendű felperes javára történt marasztalás jogalapjának további vizsgálatára, valamint a vagyoni kárigényre irányuló keresetet elutasító rendelkezéseket illetően az elsőfokú bíróság részítéletének hatályon kívül

helyezését, és ebben a keretben az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását kértük.

Fellebbezésünkben előadtuk, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. és az 1/2009. (VI.24.) PK véleménynek megfelelően nem tájékoztatta arról a jogi képviselő nélkül eljáró I. r. felperest, hogy az ügyvédi munkadíj megtérítésére irányuló igény vonatkozásában a számlával nem igazolt 700.000,-Ft tekintetében további bizonyítás szükséges. Az elsőfokú bíróság a felperesek által előterjesztett vagyoni kártérítési igény jogalapját nem bírálta el, abban nem foglalt állást. Az elsőfokú bíróság a 26/2003. (VII.1.) IM-BM-PM együttes rendelet szabályainak mulasztásban megnyilvánuló megsértése miatt kötelezte az I. r. alperest 300.000,-Ft és járulékai megfizetésére. Azonban a felperesek kártérítés jogcímén terjesztették elő a kereseti kérelmüket, amelyben a szabad bizonyítás elve érvényesül, vagyis az I. r. felperes által megfizetett ügyvédi munkadíj nemcsak számlával vagy egyéb bizonylattal igazolható, hanem más módon, pl. tanúval is, melyet az I. r. felperes meg is tett.

A II-III. rendű alperesek felelősségének hiánya tekintetében a fellebbezésben előadtuk, hogy a felperesek károsodását eredményező eredményt, a kárt az alperesek együttesen, bár különböző magatartásokkal valósították meg, közrehatásuk arányának megállapíthatósága hiányában felelősségük egyetemleges.

Megítélésünk szerint az I. r. és a II. r. felperes kártérítési igényét nem lehet szétválasztani, így esetükben az igényük elévülésére is egységes szabályokat kell alkalmazni, tekintettel arra a körülményre, hogy a II. r. felperest az I. rendű felperessel szemben megalapozatlanul és jogellenesen alkalmazott kényszerintézkedésekkel összefüggésben, ahhoz kapcsolódóan érte vagyoni és nem vagyoni hátrány a keresetben részletezettek szerint.

Álláspontunk szerint az elsőfokú bíróság a kereseti kérelem szerinti alperesi jogellenes magatartásokat nem bírálta el. Amennyiben az I. r. felperessel szemben alkalmazott kényszerintézkedések elrendelése jogellenes volt, az alapozza meg a II. rendű felperes tapadó kárigényét is, amennyiben az I. r. felperessel szemben alkalmazott kényszerintézkedések viszont jogszerűek voltak (amit a felperesek vitatnak), akkor a II. r. felperest sem érte kár.

A Fővárosi Ítéltábla a 8.Pf.20.625/2018/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta. Az elsőfokú részítélet jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla teljes körűen osztotta.

Az általunk, valamint az I. rendű alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán eljáró Kúria a Pfv.II.20.556/2019/6. számú részítéletében az I. rendű alperes kérelmét alaposnak találva a jogerős részítéletet részben hatályon kívül helyezve a keresetet az I. rendű felperes vagyoni kárigénye tekintetében is elutasította, egyebekben a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta. Részítélete indoklásában kifejtette, hogy az I. rendű felperes a kárigényét arra alapította, hogy az I. rendű alperes a megszüntető határozatában nem rendelkezett az eljárással összefüggésben felmerült készkiadásáról: az ügyvédi munkadíjról, míg a II. rendű felperes kieső jövedelme miatt perelt, ezért a kárigényeket elkülönülten vizsgálta. Kifejtette,

hogy az eljárás elhúzódásának vizsgálata a kárigény ténybeli alapjára tekintettel szükségtelen volt, a II. és III. rendű alperes pedig a nyomozást megszüntető határozattal összefüggésben jogellenes magatartást nem tanúsítottak, ezért a közös károkozáson alapuló egyetemlegesség kimondásának nem volt helye. Rámutatott, hogy a polgári jogi felelősség szempontjából a büntetőeljárás nem kezelhető egységes egészként. A II. rendű felperes kárigényét elutasító jogerős döntéssel indoklására is kiterjedően egyetértett. Osztotta a másodfokú bíróság érveit tekintetben is, hogy az elévülési kifogás vizsgálata elsőszéget élvez az igény érdemi vizsgálatához képest, ezért az alperesek eljárására, a kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedésre következtetés nem vonható le az elévülés megállapításán túl. A Kúria álláspontja szerint ugyanakkor az I. rendű alperes alappal hivatkozott arra, hogy az I. rendű felperes kárigénye alapjául szolgáló számla a megszüntető határozat hozatalát követően keletkezett, így az az eljárásban elszámolható készkiadásnak nem tekinthető és súlytalan az utóbb meghallgatott tanú vallomására történő felperesi hivatkozás is.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Indítványozók előadjuk, hogy a rendelkezésünkre álló jogorvoslati lehetőségeket kimerítettük.

Az elsőfokú bíróság neve és a részítélet száma: Budapest Környéki Törvényszék 21.P.21.173/2016/28.

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Ítéltábla 8.Pf.20.625/2018/7.

A felülvizsgálati kérelmünk alapján eljáró Kúria részítéletének száma Pfv.II.20.556/2019/6.

Indítványozók jelen beadványunk aláírásával nyilatkozunk arról, hogy a részítélettel elbírált ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy nem kezdeményeztünk perújítást (jogorvoslatot a törvényesség érdekében) az ügyben.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló Pfv.II.20.556/2019/6. számú Kúriai döntést a jogorvoslati eljárásban eljáró jogi képviselőnk, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] ügyvéd 2020. május 18. napján vette át, az a részére az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint a cégkapun keresztül került kézbesítésre.

A sérelmezett Kúriai határozatot a fent előadottak alapján 2020. május 18-án vettük át, eszerint az Abtv. 27. § szerinti eljárás megindítására nyitva álló törvényi határidő 2020. július 17-én (pénteken) lejárt. A jelen kérelmet 2020. július 21-én, kedden ajánlott küldeményként

adjuk postára és egyidejűleg a késedelem miatt a mellékletként csatolt igazolási kérelemmel élünk.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

I. rendű felperes,

II. rendű felperes.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az eljáró bíróságok a jogorvoslathoz való alkotmányos jogunkat a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 213. §-án, a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. és 349. §-án, valamint a 326. §-án, e jogszabályi rendelkezések téves, iratellenes alkalmazásán keresztül sértették meg, jogorvoslatunk e jogszabályi rendelkezések téves, jogszabálysértő alkalmazása miatt nem lehetett eredményes.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Alulírott Indítványozó I. (mint I. rendű felperes) és Indítványozó II. (mint II. rendű felperes), a T. Alkotmánybíróság Abtv. 27. § szerinti eljárását kezdeményezzük Magyarország Alaptörvénye XXVIII. cikke (7) bekezdésében szabályozott jogorvoslathoz való jogunk megsértése miatt és indítványozzuk a sérelmes részítélet Alaptörvény ellenességének megállapítását és megsemmisítését a következők szerint:

az eljáró bíróságok a jogorvoslathoz való alkotmányos jogunkat a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 213. §-án, a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. és 349. §-án, valamint a 326. §-án, e jogszabályi rendelkezések téves, iratellenes alkalmazásán keresztül sértették meg, jogorvoslatunk e jogszabályi rendelkezések téves, jogszabálysértő alkalmazása miatt nem lehetett eredményes.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

A T. Kúria – csakúgy, mint az első- és másodokon eljáró bíróságok – a részítélettel elbírált vagyoni kárigényünket **a régi Pp. 213. § (1) bekezdését sértő módon** nem az általunk előadott ténybeli alapon bírálta el, a keresetünkben ugyanis a jogellenes alperesi

magatartást a büntetőeljárás jogellenes megindításában (III. rendű alperes) és indokolatlan, jogellenes fenntartásában (I. és II. rendű alperes) jelöltük meg, az elsőfokú bíróság által az I. rendű alperes felelősségét megalapozónak tekintett mulasztásra nem hivatkoztunk. Változatlanul az az álláspontunk, hogy mindhárom alperes magatartásának jogellenességét a büntetőeljárás megindításában és annak fenntartásában megmutatkozó kirívóan súlyos jogalkalmazói tévedés alapozza meg, figyelemmel arra, hogy önmagában a téves jogalkalmazás a téves döntést nem teszi jogellenessé, azt a jogszabály engedélye kizárja. Az alperesek eljárását jogellenessé a kirívóan súlyos tévedés teszi, arra ugyanis a jogszabály engedélye már nem terjed ki: az ilyen tévedésen alapuló döntés jogellenes. A keresetben előadott és az eljárás folyamán mindvégig képviselt álláspontunk az volt, hogy a megszüntető határozat indokaiból kitűnik, miszerint az I. rendű felperessel szemben elrendelt és fenntartott büntetőeljárás okozta mindkettőnk kárát. Azt is előadtuk, hogy a bekövetkezett vagyonsorbulás, illetve a II. rendű felperes kieső jövedelme, valamint a személyiségi jogunk megsértése miatti kárigény azáltal vált érvényesíthetővé – a kár azáltal vált „kárrá” -, hogy a megszüntető határozatból és annak indokaiból megállapíthatóan az eljárás megindítása és annak fenntartása is kirívóan súlyos jogalkalmazói tévedés eredménye, azaz jogellenes volt. Utalunk csupán arra, hogy a megszüntető határozat indokai szerint az alapos gyanút az I. rendű felperessel szemben alátámasztó bizonyíték az eljárás teljes tartama alatt hiányzott, az ennek hiányában megindított büntetőeljárás így kirívóan súlyos tévedés.

Mindezeket azért szükséges részleteznünk, mert a T. Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság szükségtelenül vizsgálta az eljárás elhúzódását, mert a vagyoni kárigény jogalapja szempontjából annak nincs jelentősége. Mint azt kifejtettük – megindítása mellett – az eljárás elhúzódása volt az a jogellenes állapot, mellyel okozati összefüggésben a kárunk beállt. Amennyiben az eljárás jogellenességét – a kirívóan súlyos tévedést – az eljárást megszüntető határozat indokolása tartalmazza, a kárigényünk esedékessége is e határozathoz kötődik, elévülése a határozat meghozatalával veszi kezdetét. Az így értelmezett felelősségi alap mindkét felperes esetében egységes: a II. rendű felperes kárigénye sem évülhetett el. **A T. Kúria által elfoglalt, a kifejtettekkel ellentétes jogértelmezés a régi Ptk. 339. § (1) bekezdésének és a 349. § (1) bekezdésének téves alkalmazásán keresztül, míg a keresettől eltérő ténybeli és jogi alapok alkalmazása a régi Pp. 213. § (1) bekezdésén keresztül sérti az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jogunkat.**

Az I. rendű felperes kárigényét elutasító indokokat ugyan nem osztjuk – attól, hogy a számla későbbi keltezésű, a kiadás még a büntetőeljárással összefüggésben merült fel -, de az előzőek szerint nem is ezen a tényalapon érvényesítettük azt: a felelősség általunk megjelölt jog – és ténybeli alapja a kirívóan súlyos jogalkalmazói tévedés, a büntetőeljárás megindítása és hatályának fenntartása volt, büntetőeljárás hiányában ügyvédi munkadíjat sem kellett volna fizetnie az I. rendű felperesnek. Sem az alapeljárásban eljáró bíróságok, sem a T. Kúria nem a törvénynek megfelelően értelmezte a kártérítés rPtk. 339. és 349. § -ában foglalt, általunk hivatkozott szabályait: az I. rendű felperes a jogellenes alperesi magatartásokkal okozati összefüggésben felmerült kárát, az ügyvéd részére kifizetett és meg nem térült összeget érvényesített, ez pedig független a büntetőeljárásban érvényesülő eljárási szabályoktól, kizárólag a Ptk-n alapul. A kifejtettek miatt nem lehet súlytalan az e körben kihallgatott tanú vallomása sem, a 700.000 forint összegű különbözetről ugyanis számlát nem kaptunk, a szabad bizonyítás szabályai szerint azonban tanúvallomással az átadott összeg

nagysága igazolható. A kifejtettek miatt mind a másodfokú bíróság, mind a T. Kúria indokolása téves: az elévülés vizsgálata általában valóban megelőzi a követelés érdemi vizsgálatát, az adott esetben azonban e kettő szorosan összefügg. A jogellenesség megállapításához – a kártérítés esedékességéhez – az igény érdemi vizsgálata, az alperesi tevékenységek kirívóan téves jellegének tisztázása volt szükséges, ehhez képest állapítható meg ugyanis a jogellenesség, és hogy egyikünk kárigénye sem évült el. **A bíróságok érdemi döntése e tekintetben a régi Ptk. 326. § (1) bekezdésének téves alkalmazásán keresztül sértette a jogorvoslathoz való, Alaptörvényben biztosított jogunkat.**

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy ismertetett indokaink alapján indítványunkat szíveskedjék teljesíteni: a Kúria ítéletének alkotmányellenességét megállapítani és azt megsemmisíteni.

Amennyiben a T. Alkotmánybíróság az indítványunknak helyt ad, kérjük, azt is rendelje el, hogy az új eljárást a Kúria másik tanácsa folytassa le. Nem vitatva az eljárt kúriai tanács szakértelmét, tudomásunk szerint családjogi tárgyú ügyek tartoznak a tanács ügyrendjébe, kérjük ezért az ügyünk kártérítési szaktanácsra szignálását.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Indítványozók akként nyilatkozunk, hogy nem kezdeményeztük a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Indítványozók akként nyilatkozunk, hogy a jelen eljárásban jogi képviselő nélkül járunk el.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Indítványozók a mellékelten csatolt okiratban akként nyilatkoztunk, hogy a személyes adataink nyilvánosságra hozatalához nem járulunk hozzá.

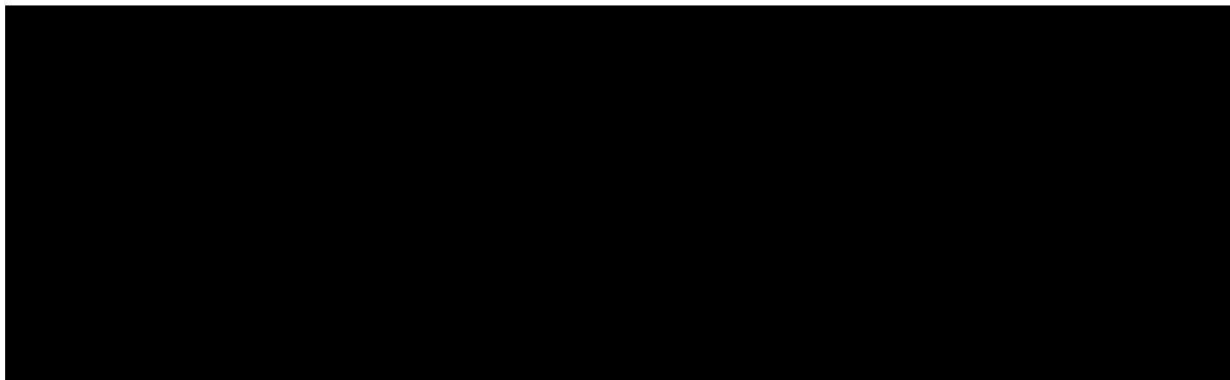
d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

- 2016.07.28. napján kelt keresetlevél

- a keresetlevél mellékletei F/1-F/26 szám alatt

- Budapest Környéki Törvényszék elsőfokú bíróság 21.P.21.173/2016/28. számú részítése
- 2017.11.08. napján kelt fellebbezés az elsőfokú részítélettel szemben
- 2018.05.02. napján kelt fellebbezés kiegészítése
- Fővárosi Ítéltábla másodfokú bíróság 8.Pf.20.625/2018/7. számú ítélete
- 2019.02.11. napján kelt felülvizsgálati kérelem
- Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.II.20.556/2019/6. számú részítése

Kelt: Budapest, 2020. július 21.



Tanúk:

